

kontrolløren kan have saa stor Betydning, at man kan gaa bort fra Loven og paa Grundlag af denne Brevbetæling nægte at stadfæste en ny Vedtægt eller ophæve den gamle. — Det er altsaa dette Tilfælde, fra Taasinge, Vangeland og Vro, jeg har sigtet til, da jeg for fremsatte min ærbødige Forespørgsel, og det er saaledes mit Haab, at den høitærede Landbrugsminister vil føre denne Sag til en tilfredsstillende Afslutning.

Svend Høgsbro: Den høitærede Minister udtalte, at det var Nalegaardsejernes Ret, der var til Hinder for, at man kunde fastsætte bestemte Afstande paa Fangsttiden, inden for hvilke der ikke maatte fiskes af andre. Det forstaar jeg nu ikke, thi selv om man gaar ud fra, at det er Nalegaardsejernes Ret, at der ikke maa fiskes saa nær ved Nalegaardene, at disses Fiskeri stades, ser jeg ikke, at deri ligger noget til Hinder for, at man kan fastsætte bestemte Maal for denne Ret. Det kan jo sættes ved 200 Alen, som jeg nævnte, eller længere, hvis det er nødvendigt, for at være sikker paa, at Fiskeriet ikke stades, men jeg kan ikke skønne, at man overhovedet ikke skulde kunne sætte en bestemt Afstand, uden for hvilken det var givet, at Nalegaardsejernes Fiskeri ikke stades, og det er Hovedsagen i det, som Fiskerne i Stevns ønske. De ønske at saa noget bestemt fastslaaet. Om det bliver mer eller mindre, er en Sag for sig. Naar for øvrigt den ærede Minister saa stærkt betonedes Nalegaardsejernes Ret, og at deres Fiskeri ikke maa stades, kan jeg dog ikke undlade at henlede Opmærksomheden paa, hvor ganske forfælsket det Synspunkt er fra det, der er lagt til Grund i Christian V's danske Lov 5—10—43, thi der hedder det: „Enhver maa nyde Nalegaarde for sin egen Grund undtagen i de Fjorde, som Kongen og den menige Mand have Skade af.“ Der er altsaa lagt Vægt paa den Skade, der gøres andre. Nu lægges Vægten paa den Skade, der gøres Nalegaardsejeren, og det saa stærkt, at man er betænkelig ved overhovedet at fastslaa nogen bestemt Afstand. Imidlertid haaber jeg, at den høitærede Minister med den Velvilje, han i øvrigt viste over for mine Henstillinger, ogsaa vil tage dette under nærmere Overvejelse.

J. Sage: Jeg ønsker blot at healede Udvalgets Opmærksomhed — hvad jeg i øvrigt mener er ganske overflødigt — paa de særlige Vanskeligheder, der er ved at forene Drejsunds fiskernes Interesser med den Konvention, som er forelagt i det andet Lovforslag. Konventionen har imidlertid saa

mange gode Sider og ønskes fra saa mange Sider, i hvert Fald i Hovedtrækkene, at det vilde være beklageligt, om den ikke kunde komme til Udførelse, enten i den Skikkelse, hvori den er forelagt, eller, hvis det var tænkeligt, i en ændret Skikkelse, saafremt den svenske Regering vil gaa ind derpaa. Jeg kan imidlertid ikke noksom anbefale Udvalget at være opmærksom paa, at det for Drejsunds fiskeriets Vedkommende er en overordentlig alvorlig Historie, at man opgiver den faktiske Frihed, som Fiskerne hidtil have haft, til nogenlunde at fiske, som de ville, idet man fra Øvrighedens Side har set gennem Fingre dermed, og nu for Fremtiden fastsætter Maal, som ganske vist ere lidt gunstigere, end de hidtil gældende Maal have været, men som dog for dem ere saaledes, at deres Fiskeri vil lide overordentlig Stade. De havde ikke megen Fortræd af den nugældende Fiskerilovs Bestemmelser, thi det var en siltiende Aftale, at Lovens Bestemmelser ikke kunde overholdes for Drejsunds Vedkommende. Jeg skal ikke her komme ind paa det vidtløftige Spørgsmaal om Nalegaardsretten; det er blevet udførlig gennemgaaet ogsaa i den foreløbige Betænkning. Jeg maa blot ganske i Almindelighed udtale som Medlem af det daværende Udvalg og som Forslagsstiller sammen med de øvrige Medlemmer i Udvalget om det meget omskridte Punkt Nalegaardsretten, at det i hvert Fald var Udvalgets Mening den Gang, og jeg antager ogsaa Rigsdagens, da den vedtog Forslaget, at værne mere om Fiskernes Rettigheder, end det i Praksis har vist sig at være Tilfældet. Hertil skal jeg indstrænke mig. Fiskerne have i visse Henseender lidt Stade ved denne Bestemmelse, endskønt man fra alle Sider var enig om, at det var et Fremskridt, idet man gav Fiskerne Ret til at fiske overalt, hvor Nalegaardsejerne ikke selv benyttede deres Ret; hvad de ikke tidligere havde haft. Det maa erkendes, at det Forslag, der den Gang blev vedtaget, og som søgte at komme uden om Vanskelighederne ved at benytte Udtrykt, som af Domstolene senere er blevet fortolket paa en Maade, man ikke havde ventet, har været Fiskerne mere til Skade, end Lovgivningsmagten den Gang havde tænkt.

Da ikke flere ønskede at udtale sig, sluttedes Forhandlingen.

Lovforslagets Overgang til 2den Behandling
vedtoges uden Afstemning.